
OBSAH

Nad rozprávkovými metamorfózami Ľubomíra Feldeka (Úvod Juraja Šebestu)	6
LOMIDREVO	13
DLHÝ, ŠIROKÝ A BYSTROZRAKÝ alebo Keď má bača šťastie na zázraky	63
POPOLVÁR	107
TRI PRASIATKA A VLK ÚŽERNÍK	151
ĽADOVÉ ZRKADLO	189
Súpis inscenácií hier Ľubomíra Feldeka na slovenských profesionálnych javiskách a VŠMU	252
Knižné vydania divadelných hier Ľubomíra Feldeka	257

MATKA Ešte rôčik? Deväťdesiat a sedem je deväťdesiatsedem. A ešte rôčik – to už budem mať deväťdesiatosem rokov. A ty, tatko, stoosem.

OTEC A na tie tri rôčky, čo sme ho po tých siedmich kolísali, si zabudla? Deväťdesiatsedem a tri bolo u teba sto a u mňa stodesať. A keď ho budeme kolísať ešte rok, budeš mať ty sto-jeden rokov. A ja stojedenásť.

KMOTRA A čo je to? Ja mám trisťdvadsať, a tu som. Len kolíšte!

OTEC A MATKA *(kolíšu a spievajú)*

Rôčik ešte pohojdaj sa,
synček ľúby,
nech máš silu vytrhávať
hrubé duby!

LOMIDREVO *(vybehne na pohorie, vráti sa s dubom a už si do kolísky nelahne)*

Už mám silu vytrhávať
hrubé duby –

dorástol som na siláka,
šubyduby, šubyduby, šubyduby.

Otec, mama, že vás Parom neskára, dokedy ma ešte chcete kolísať?

MATKA Ale veď ty si si to želal.

LOMIDREVO A čože som ja vedel, že ma to prestane baviť?

KMOTRA Vavela som vám – nekolíšte ho už toľko! A vy len kolísať a kolísať.

OTEC A čo ťa teda baví?

LOMIDREVO Mám chuť vytrhať zo zeme všetky lesy na okolí a ponosiť vám ich na pleci do humna, aby ste mali do jari čím kúriť.

KMOTRA Vidíte? Bude veľmi pracovitý.

OTEC Ba až priveľmi. Netreba nám, synček, toľko dreva do jari. Mamka, veď keď vytrhá všetky lesy, budeme potom v tatranskej púšti žiť, či čo?

MATKA Radšej, tatko, ho ešte päťdesiat rôčkov kolíšme, drobčeka nášho.

LOMIDREVO Nie som nijaký drobček. Keď sa bojíte, že vám tu vytrhám všetky lesy, idem ja do sveta.

KMOTRA Vavela som vám – neobyčajné dieťa. Zo Slovenska do sveta! Aj nápady má neobyčajné.

MATKA Do sveta? Len to nie. Vo svete na nás zabudneš, nikdy sa už nevrátiš.

LOMIDREVO Neobarený pupok. To sa ti zdá málo? Ale ako myslíš. Keď nepristávaš, keď si svoj neobarený pupok tak málo ceníš, potom si nechaj svoju bradu, a ja ti zase tú horúcu kašu...
Chystá sa vykynúť Laktibradovi kašu na pupok.

LAKTIBRADA Nie, nie, nerob to! Pristávam. Nechaj si radšej moju bradu!
Laktibrada si odlepí bradu. Brada ostane priviazaná na Lomidrevovej valaške a Laktibrada rozhrabe ohnisko a zmizne pod zemou.

LOMIDREVO *(hvizdne si)* Zdá sa, že mám dnes šťastný deň. Nielenže som dovaril kašu, nielenže som získal Laktibradovu bradu, ale už viem aj, kde je tá diera pod zem.

VALIVRCH A MIESIŽELEZO *(prichádzajú a spievajú)*

Na krídlach letí vtáča,
ten, kto má nohy, kráča.

LOMIDREVO Kdeže ste toľké časy? Vari ste našli dieru?

VALIVRCH Že sa ti chce ešte aj žartovať, Lomidrevo!

MIESIŽELEZO Tak sme ju našli, ako si ty dovaril kašu.

LOMIDREVO Ale ja som kašu dovaril. A výbornú, s mäsom. Môžete hneď sadieť a jesť. *(Stavia pred nich kotol.)*

VALIVRCH Ale ty s nami jesť nebudeš, čo?

MIESIŽELEZO Aj tebe je na umretie, ako bolo nám, čo?

LOMIDREVO Čo by mi bolo na umretie. Akurát, že som hladný – tak ako vy. Pravdaže budem jesť aj ja. *(Všetci sa pustia do kaše.)* No, aká je?

VALIVRCH Nechce sa mi veriť, tuším je naozaj dovarená.

MIESIŽELEZO Zázrak. Ani to mäso nie je surové.

LOMIDREVO Aký zázrak? Dobrý oheň, ešte lepší kuchár.

VALIVRCH A čo babie leto?

LOMIDREVO Nijaké nepoletovalo.

MIESIŽELEZO *(prezerá si Lomidreva zblízka)* Vari nikde nemáš ani jediný čierny chlpek?

LOMIDREVO A to zas hej. A nie jeden – ale celú bradu. *(Ukáže im Laktibradovu bradu.)* Čo vy? Našli ste konečne dieru?

VALIVRCH Všetko sme prehľadali. Ale je to márne.

MIESIŽELEZO Tej diery naozaj nikde na okolí niet.

Radujte sa všade, kde
pieseň lásky zahudie!
Kto ju spieva, každý vie,
že najkrajší osud je
ľúbiť – a byť milovaný.

Začni s láskou zamladi,
miluj dnes a miluj vždy,
neprestávaj v milovaní,
snaž sa o rok ako vlani
ľúbiť – a byť milovaný!

Človek, čo sa láske bráni,
nikdy vedieť nebude,
aká sladká je, keď zraní.
A predsa a práve preto –

radujte sa všade, kde
pieseň lásky zahudie!
Kto ju spieva, každý vie,
že najkrajší osud je
ľúbiť – a byť milovaný!

———— Koniec

———— Štvrtý obraz

Chalupa. Na peci Popolvár. Až neskôr Otec, Matka a Dvaja starší synovia.

POPOLVÁR (sníva a spieva) Mám jej kľúč a to znamená, že vážne je...

HLAS PRINCEZNEJ (spieva) Do teba zbláznená.

POPOLVÁR Ach, bodaj by bola! Veď či ju vôbec poznám? (Spieva.) Nepoznám...

HLAS PRINCEZNEJ (spieva) Krajší blázinec.

POPOLVÁR Ale čo je toto? Bdiem, alebo spím? Musím sa uštipnúť! Tak vážne...

HLAS PRINCEZNEJ (spieva) Je do teba zbláznená.

OTEC (vchádza a spieva)

Zahučali hory,
zahučali lesy –
podlávil mi ovos
zase v noci ktosi.

Ej, starší synovia,
musíte sa premôcť –
treba mi postrážiť
ovos aj v druhú noc.

Znova ho postrážte,
znova skúste šťastie –
do turnaja o tú
princeznú sa hláste!

STARŠÍ SYNOVIA (spievajú)

Nebojte sa, tatko!
My už v tú druhú noc
lepšie postrážime
váš vysoký ovos.

ŠEŠŤROČNÁ GERDA Keď kvitnú v záhradkách ruže,
aj láska rozkvitá prudšie.

KAJ Záhradka susedí so záhradkou.

Ruže si šepkajú vôňou sladkou.

Vieš, aj ruže vedia ľúbiť.

Ruže si šepkajú vôňou sladkou.

CHÓR Keď kvitnú v záhradkách ruže,
aj láska rozkvitá prudšie.

Záhradka susedí so záhradkou.

Ruže si šepkajú vôňou sladkou.

Sláviček na kríčku spieva,

každý strom zeleným

lístím sa odieva.

Slniečko sa na nás díva,

ruže si šepkajú vôňou.

KAJ Vieš, aj ruže vedia ľúbiť.

Ruže si šepkajú vôňou sladkou.

ŠEŠŤROČNÁ GERDA Aj keď raz zimný deň svitne,

kvet lásky v srdci nech kvitne.

Leto zas priletí o rok späť,

zas dlhý podvečer bude krátky.

Sláviček na kríčku spieva,

každý strom zeleným

lístím sa odieva.

ŠEŠŤROČNÁ GERDA, KAJ A CHÓR Slniečko sa na nás díva,
ruže si šepkajú vôňou.